

Toxo escollit president de la Confederació Europea de Sindicats

El 12è Congrés de la CES aposta per la creació de nous valors davant d'una societat esgotada i resignada

La Confederació Europea de Sindicats (CES) ha escollit un equip directiu per al nou mandat en el marc del seu 12è Congrés, celebrat a Atenes del 16 al 20 de maig. I també ha escollit un nou president, Ignacio Fernández Toxo, amb el suport de 427 delegats (el 90,9% dels vots). El secretari general de CCOO va destacar en el seu discurs de presentació de candidatura els reptes als quals haurà de fer front la CES. Una crisi econòmica, financera i social, però també una crisi de valors que està posant a prova la construcció europea i els límits de la Unió. Va declarar: "És temps per a més Europa, però no hi haurà més Europa sense més sindicat", i "El sindicalisme és una força de contrapoder i, com a tal, s'ha d'exercir. Integrant el discurs en defensa dels interessos de la majoria social dels treballadors i treballadores en l'interès general, però des de la posició dels treballadors. Aquí se'ns espera, als sindicats, a la CES, en la darrera frontera enfront del neoliberalisme".

La nova secretària general, Bernadette Ségol, ha subratllat la necessitat que la CES assumeixi el lloc que li pertoca en el projecte europeu per fer front a les conseqüències que es deriven de la política d'austeritat i de les retallades al model

social europeu: la desafecció enfront del projecte europeu i el retorn al proteccionisme. "El sindicalisme ha de rebutjar categòricament un retorn frívol a les fronteres nacionals". El nou equip directiu que substituirà l'encapçalat pel secretari general sortint, John Monks, representa un equilibri en l'àmbit geogràfic, però també de gènere. Bernadette Ségol aporta una experiència de més de 10 anys al capdavant de la federació UNI Europa, amb 7 milions de treballadors i treballadores afiliats i afiliades, i un bon coneixement de la CES i de la seva Executiva, de la qual forma part des de 1985. Necessitarà, sens dubte, aquest bagatge per assolir una unitat d'acció sindical a escala europea que pugui fer front amb èxit al drama de l'atur, la precarietat i l'agressió a l'estat del benestar que s'han instal·lat en la Unió Europea. Aquest congrés de la CES ha recollit i vol impulsar la idea que, enfront de la societat del risc, enfront de l'agressió d'un model neoliberal que intenta imposar més desigualtat, més discriminació i més injustícia social, ha arribat el moment de construir una societat que sigui sostenible en termes socials, mediambientals i econòmics. Per assolir aquest repte inajornable, és imprescindible recu-

perar una cohesió que necessita més diàleg, més solidaritat i més democràcia en tots els espais de convivència, ja sigui en la societat o en l'empresa. Europa necessita una empena, perquè del que es tracta és de crear valors que permetin superar el paradigma d'un model esgotat i d'una societat resignada. La transició, però, no serà possible sense recuperar i revalidar els instruments que han donat fonament al progrés tecnològic, econòmic i social. L'esgotament dels recursos, el deteriorament progressiu del medi ambient, la creixent desigualtat social exigeixen més interlocució, més compromís i també més voluntat per establir un futur que no tan sols s'ha de compartir, sinó també de dissenyar entre totes i tots. ■

A la pàgina 5 trobareu la intervenció de Joan Carles Gallego al congrés de la CES i a la pàgina 6 un article de Ignacio Fernández Toxo, coma nou president de la CES.

editorial

De la indignació i el rebuig a l'acció

El 22-M ha estat l'expressió electoral d'una bona part de la ciutadania de rebuig a les polítiques aplicades per fer front a la crisi. El vot en blanc, l'abstenció o la davallada del vot socialista són una mostra de la indignació en termes electorals.

La mateixa indignació que ha portat un sector de la ciutadania a acampar a les places. La mateixa indignació que va expressar la població en la manifestació del 14-M a Barcelona en contra de les retallades del Govern de la Generalitat.

©MJ Mora

La mateixa indignació que va motivar la vaga general del 29-S.

La mateixa indignació que expressen els treballadors i les treballadores en la lluita diària pel seus llocs de treball i els drets laborals a les empreses.

Ara cal passar de la indignació i el rebuig a l'acció. Cadascú des del seu àmbit d'actuació laboral o social, sumant esforços per capgirar les coses.

Si totes i totes pressionem en la mateixa direcció forçarem una altra sortida de la crisi i la preservació de l'estat del benestar. ■